

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 lipca 2016 r.

Sąd Rejonowy w Biskupcu I Wydział Cywilny, w składzie:

Przewodniczący:	SSR Katarzyna Wilchowska
Protokolant:	Stażysta Natalia Zabłocka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 19 lipca 2016 r. w B.

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą we W.

przeciwko A. C. (1)

o zapłatę

1. oddała powództwo;
2. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 1200 (jeden tysiąc dwieście) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. wniósł o zasądzenie od pozwanej A. C. (1) kwoty 5011,73 zł wraz z ustawowymi odsetkami i kosztami procesu.

W uzasadnieniu podał, że pozwana w dniu 31 lipca 2008 r. zawarła z (...) Bank (...) S.A. umowę bankową nr (...), na podstawie której pozwana otrzymała określoną kwotę pieniężną, jednocześnie zobowiązując się do jej zwrotu na warunkach określonych w umowie. Pozwana nie wywiązała się z przyjętego na siebie zobowiązania wobec czego kwota należności głównej stała się wymagalna wraz z kwotą odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia. Wierzyciel pierwotny wzywał pozwaną do zapłaty, informując o możliwości sprzedaży wierzytelności. Następnie przedmiotowa wierzytelność w dniu 2 kwietnia 2014 r. została sprzedana na rzecz powoda.

Pozwana A. C. (2) nie zajęła stanowiska na piśmie, natomiast na rozprawie podniosła zarzut przedawnienia roszczenia wskazując, że kredyt udzielono w 2008 r., bankowy tytuł wystawiono we wrześniu 2010 r., klauzulę nadano w listopadzie 2010 r., komornik 29 lipca 2011 r. wydał postanowienie o umorzeniu postępowania egzekucyjnego i od tej daty upłynęły 3 lata i roszczenie się przedawniło. Nadto wniosła o zasądzenie kosztów sądowych, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Sąd ustalił, co następuje:

A. C. (2) w dniu 31 lipca 2008 r. zawarła z (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. umowę o kredyt nr (...) na zakup towarów. Pozwana zobowiązała się do spłaty kredytu w 30 miesięcznych ratach. Ostateczny termin spłaty określono na 31 stycznia 2011 r.

(dowód: umowa k. 44-45)

W dniu 28 września 2010 r. (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. wystawił bankowy tytuł egzekucyjny wedle którego na dzień jego wystawienia wymagalne zadłużenie pozwanej wynosiło 3219,82 zł tytułem należności głównej, 572,91 zł tytułem odsetek, 86,80 zł kosztów monitów i upomnień i 14,40 zł tytułem opłaty za pakiet usług bankowych

Postanowieniem z 9 listopada 2010 r. Sąd Rejonowy w Olsztynie nadał wyżej wymienionemu bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzulę wykonalności.

(dowód: bankowy tytuł egzekucyjny nr (...)28/09/2010WR k. 46; postanowienie z 09.11.2010 r. k. 50-51)

W dniu 29 lipca 2011 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Olsztynie umorzył postępowanie egzekucyjne prowadzone pod sygn. Km 314/11 przeciwko A. C. (1).

(dowód: pismo z 21.06.2016 r. k. 57)

W dniu 2 kwietnia 2014 r. (...) Bank S.A. z siedzibą we W. zawarł z (...) Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym umowę sprzedaży wierzytelności. Powód wskazał, że umowa obejmowała również wierzytelność wobec pozwanej i w dniu 13 listopada 2015 r. wystawił wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej.

(dowód: umowa przelewu z załącznikiem, k. 9-13; wyciąg nr S/118/51/PST k. 8)

Sąd zważył co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Faktem niekwestionowanym jest okoliczność, że pozwana pozostawała w stosunku zobowiązaniowym z (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W.. Pozwana nie spłaciła zaciągniętego kredytu, a w niniejszym postępowaniu podniosła zarzut przedawnienia roszczenia.

W ocenie Sądu pozwana podnosząc zarzut przedawnienia skutecznie uchyliła się od obowiązku zaspokojenia zobowiązania, nawet przy założeniu, że takowe faktycznie istnieje. Powód nie wskazał żadnych okoliczności, które mogłyby świadczyć, że roszczenie nie uległo przedawnieniu. Nie dołączono do pozwu żadnych dokumentów na tę okoliczność.

Zgodnie z treścią przepisu art. 117 kc, z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Jednakże zrzeczenie się zarzutu przedawnienia przed upływem terminu jest nieważne (§2).

W przedmiotowej sprawie powód niewątpliwie dochodzi roszczenia majątkowego – domaga się bowiem zasądzenia na jego rzecz od pozwanej kwoty 5011,73 zł wraz z odsetkami. Zgłoszone przez powoda roszczenie nie jest objęte żadnym wyjątkiem od zasady przedawniania się roszczeń majątkowych.

Terminy przedawnienia roszczeń majątkowych reguluje przepis art. 118 kc (stanowiący *lex generalis*), który wskazuje, że jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Roszczenie dochodzone przez powoda bez wątplenia związane było z prowadzoną przez (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. działalnością gospodarczą, a zatem termin przedawnienia tego roszczenia wynosi 3 lata. Jak wynika z treści przepisu art. 120 § 1 kc, bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. W niniejszej sprawie umowa z Bankiem zawarta została w 2008 r. Do akt nie został dołączony żaden dokument wskazujący na wypowiedzenie

zawartej umowy, pozwalający ustalić wymagalność dochodzonego roszczenia. Niewątpliwie w dniu wystawienia przez (...) Bank (...) S.A. we W. bankowego tytułu egzekucyjnego, tj. 28 września 2010 r., roszczenie było wymagalne. Ponadto czynność ta przerwała bieg przedawnienia roszczenia nim objętego (por. wyrok Sądu Najwyższego z 15.11.2002 r., II CKN 986/00). Zgodnie z art. 124 § 1 kc po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo. Termin ten został ponownie przerwany wszczętą egzekucją, która następnie została umorzona postanowieniem z 29 lipca 2011 r. Od tej daty zatem należy liczyć 3-letni termin przedawnienia roszczenia. W związku z powyższym przedawnienie roszczenia wynikającego z przedmiotowej umowy nastąpiło z upływem dnia 29 lipca 2014 r.

Przedawnienie jest instytucją prawa bezwzględnie obowiązującego (*ius cogens*) i regulujące je przepisy nie mogą być uchylone lub zmienione wolą stron – zgodnie z treścią przepisu art. 119 kc, terminy przedawnienia nie mogą być skracane ani przedłużane przez czynność prawną.

Należy zauważyć, iż zgodnie z treścią przepisu art. 117 § 2 kc sam upływ terminu przedawnienia nie wywołuje skutku przedawnienia, lecz powoduje powstanie po stronie tego, przeciw komu przysługuje roszczenie, uprawnienia do uchylenia się od jego zaspokojenia. Dotyczy to nie tylko roszczenia głównego, ale i odsetek za opóźnienie (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 10.11.1995r., III CZP 156/95). Ten przeciwko komu roszczenie przysługuje, zachowuje pełną swobodę korzystania z przedawnienia, chyba że po upływie terminu przedawnienia, zrzeka się tego zarzutu. Pozwana w niniejszej sprawie nie zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, iż pozwana A. C. (1) skutecznie podniosła zarzut przedawnienia roszczenia powoda. Skorzystanie przez pozwaną z przysługującego jej prawa i uchylenie się od zaspokojenia roszczenia obliguje Sąd do oddalenia żądania pozwu obejmującego przedawnione roszczenie.

W tym stanie, na podstawie powołanych przepisów, Sąd powództwo oddalił.

O kosztach procesu Sąd orzekł na mocy art. 98 § 1 i 3 kpc w zw. z art. 99 kpc., który stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Do niezbędnych kosztów po stronie pozwanej przyjęto kwotę 1200 zł, która stanowi koszty zastępstwa procesowego ustalone zgodnie z § 6 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2013 r. poz. 490) w zw. z § 21 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804).